

JAMES CLAVELL

PRESENTS

THE ORIGINAL SERIES
NOW STREAMING

KANSAINVÄLINEN BESTSELLER

將軍

SHŌGUN

OSA III

 SAGA
EGMONT

James Clavell

Shōgun – osa 3

Suomentanut Anja Haglund

SAGA Egmont

Shōgun – osa 3

Translated by Anja Haglund

Original title: *Shōgun*

Original language: English

Cover image: © 2023 FX. All Rights Reserved.

Copyright ©1975, 2025 James Clavell and SAGA Egmont

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

All rights reserved

ISBN: 9788727215679

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Saga Egmont

Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

Vognmagergade 11, 2.

DK-1120 Copenhagen K

NELJÄS KIRJA

NELJÄSKYMMENESSEITSEMÄS

LUKU

Erasmus loisti ja kimalteli häikäisevänä keskipäivän auringonpaisteessa Edon satamassa.

– Herra Luoja taivaassa, katso sitä, Mariko! Oletko koskaan nähnyt mitään sen kaltaista? Katso sen linjoja!

Hänen laivansa oli suljettujen esteiden takana sadan askelen päässä heistä uusilla köysillä laituriin kiinnitettynä. Koko alue oli tiukasti vartioitu, kannellakin näkyi samuraita, ja kaikkialla oli kylttejä, jotka ilmoittivat että alueelle pääsi ainoastaan ruhtinas Toranagan henkilökohtaisesti myöntämällä luvalla.

Erasmus oli vasta maalattu ja tervattu, sen kannet hohtivat puhtaina, runko oli tilkitty ja köysistö korjattu. Myrskyssä katkennut keulamastokin oli korvattu uudella, sillä viimeisellä varmastolla joka vielä oli ollut jäljellä laivan ruumassa, ja se oli täsmälleen oikeassa kulmassa. Kaikki köydet oli kehitty kiepeille, kaikki kanuunat kiittelivät suojaavan öljykerroksen peittäminä tykkiporttien takana. Ja repaleinen Englannin lippu liehui yläpeästi kaiken yläpuolella.

– Ohoi! hän kajautti iloisesti esteiden takaa, mutta vastausta ei kuulunut. Joku vartijoista selitti hänelle, ettei barbaareja ollut laivalla tänään.

– *Shigata ga nai*, Blackthorne sanoi. – *Domo*. Hän yritti hillitä yhäti kasvavan intonsa päästä laivalle heti ja kääntyi Marikon puoleen säteilevän onnellisena. – Se on aivan sen näköinen kuin se olisi vasta tullut huollosta Portsmouthin telakalta, Mariko-san. Vilkaisepa sen kanuunoitakin – pojat ovat varmaan puskeneet töitä kuin orjat. Se on totisesti kaunis laiva, *neh?* Maltan tuskin odottaa että tapaan Baccusin ja Vinckin ja muut. En uskaltanut ajatellakaan, että löytäisin laivani tuollaisena. Voi taivaan vallat, miten kaunis se on. *Neh?*

Mariko katseli Blackthornea, ei laivaa, ja hän tiesi, että hänet oli nyt unohdettu. Hänen tilalleen oli tullut muuta.

Älä välitä, hän sanoi itselleen. Matkamme on nyt ohi.

Tänä aamuna he olivat saapuneet viimeiselle tulliasemalle Edon laitamille, ja vielä kerran meidän matkapaperinsa oli tarkastettu. Jälleen kerran heidät ohjattiin tullista läpi kohteliaasti, mutta tällä kertaa uusi kunniavartio oli odottamassa heitä toisella puolella.

– He saattavat meidät linnaan, Anjin-san. Sinäkin asut siellä, ja tänä iltana tapaamme ruhtinas Toranagan.

– Hyvä, sittenhän meillä on runsaasti aikaa. Mariko-san, eikö olekin niin, että satama on vain puolentoista kilometrin päässä? Laivani on siellä jossakin. Ole kiltti ja kysy Joshinaka-sanilta, voisimmeko käydä siellä.

– Hän sanoo, että valitettavasti hän ei ole saanut sellaisia ohjeita, Anjin-san. Hänen on määrä viedä meidät linnaan.

– Voi, ole kiltti ja sano hänelle... tai ehkä voisin yrittää itse. *Taicho-san! Okashira, sukoshi no aida watakushi wa ikitai no desu.*

Watakushi no funega asoko ni arimasu. Kapteeni, haluaisin mennä tuonne hetkeksi, laivani on siellä.

– *Iyé, Anjin-san, gomen nasai. Ima...*

Mariko oli kuunnellut tyytyväisenä ja huvittuneena, kun Blackthorne oli väitellyt kohteliaasti ja inttänyt asiansa puolesta lujasti, kunnes Joshinaka oli viimein vastahakoisesti antanut heille luvan käydä satamassa. Mutta vain pikaisesti, ja ainoastaan siksi, että Anjin-san oli vedonnut hatamoton arvoonsa, joka soi hänelle tiettyjä peruuttamattomia oikeuksia, ja tähdentänyt, että nopea tutkiminen oli tärkeä ruhtinas Toranagan kannalta. Että se varmasti säästäisi heidän herransa kallista aikaa ja olisi suorastaan elintärkeä heidän illallista tapaamistaan ajatellen. Kyllä, Anjin-san voisi katsella laivaansa hetken, mutta valitettavasti itse laivalle pääsi ainoastaan ruhtinas Toranagan allekirjoittamilla papereilla, emmekä muutenkaan voi viipyä pitkään, koska meitä odotetaan.

– *Domo, Taicho-san, Blackthorne oli sanonut sydämellisesti ja ollut todella hyvillään yhäti kohenevasta ja oikeita tapoja noudattavasta taivuttelutaidostaan ja päivä päivältä paranevasta kielitaidostaan.*

Edellisen yön ja suurimman osan eilispäivää he olivat eräässä majatalossa tuskin kahden rin päässä Osakasta etelään johtavan tien varrella, eikä Yoshinaka ollut hoputtanut heitä sen nopeammin liikkeelle nytkään.

Oi, se oli niin ihana yö, Mariko ajatteli.

Monia ihania päiviä ja öitä. Kaikki ne olivat täydellisiä, paitsi ensimmäinen päivä Mishimasta lähdön jälkeen, jolloin Tsukkus-san oli tavoittanut heidät uudestaan ja hänen ja Anjin-sanin välillä vallinnut hauras aselepo oli rikkoutunut. Heidän riitansa oli puhjennut yhtäkkiä ja hyvin häijynä ja Rodriguesin tapaus ja

liiallinen konjakin nauttiminen olivat vain pahentaneet sitä. Syydettiin uhkauksia ja vastauhkauksia ja kirouksia, ja sitten isä Alvito syöksi kaikkia muita aikaisemmin matkalle kohti Edoa ja jätti jälkeensä pelkkää pahaa mieltä, ja koko matkustamisen ilo oli pilalla.

– Meidän on pidettävä varamme, ettei tällainen toistu, Anjin-san.

– Mutta sillä miehellä ei ollut mitään oikeutta –

– Aivan, minä myönnän sen. Ja tietenkin sinä olit oikeassa. Mutta sinä olet hukassa, samoin minä, jos päästät tällaisen sattuman tuhoamaan harmoniasi. Minä rukoulen sinua olemaan japanilainen. Työnnä tämä sattuma syrjään mielessäsi – sillä sitä se vain oli, pelkkä sattuma tuhansien muiden joukossa. Et saa antaa sen rikkoa harmoniaasi. Työnnä se pois omaan erilliseen lokeeroonsa.

– Mutta kuinka? Kuinka voin tehdä sen? Katso käsiäni! Olen vieläkin niin vimmoissani, etten pysty estämään niiden vapinaa!

– Kuuntele tätä kiveä, Anjin-san. Kuuntele sen kasvamista.

– Mitä?

– Kuuntele kuinka kivi kasvaa, Anjin-san. Keskitä ajatuksesi siihen, kiven harmoniaan. Kuuntele kiven kamia. Kuuntele rakkaani. Oman elämäsi tähden. Ja minun elämäni.

Niinpä hän oli yrittänyt ja onnistunutkin joten kuten, ja seuraavana päivänä he olivat jälleen ystäviä, jälleen rakastavaisia, rauhassa jälleen, ja Mariko oli opettanut häntä edelleen, yrittänyt muokata hänen mielensä – hänen sitä tiedostamatta – ajattelemaan Kahdeksankertaista suojaa, rakentamaan sisäisiä muureja ja puolustusasemia, jotka olivat hänen ainoa tiensä harmoniaan. Ja hengissä pysymiseen.

– Olen niin iloinen siitä, että pappi on mennyt eikä tule enää takaisin, Anjin-san.

– Aivan.

– Olisi ollut parempi, jollei riitaa olisi lainkaan syntynytkään. Pelkään kamalasti sinun puolestasi.

– Mikään ei ole muuttunut – hän oli jo ennestään minun viholliseni ja on edelleenkin. Karma on karma. Mutta muista, että meidän ulkopuolellamme ei ole olemassakaan mitään. Ei vielä. Ei häntä eikä ketään muuta. Ei ennen kuin Edossa. *Neh?*

– Muistan sen. Sinä olet viisas. Ja jälleen oikeassa. Olen onnellinen sinun kanssasi...

Heidän lähdettyään Mishimasta tasangot jäivät pian taakse, ja tie kiersi vuorenrintettä ylös Hakonén solaan. Huipulle päästyään he lepäsivät siellä pari päivää iloisina ja tyytyväisinä ja katse-livat Fujia, uljasta Fuji-vuorta auringonnousun ja auringonlaskun aikaan sen huipun pysytellessä koko ajan pilviverhon suojassa.

– Onko se aina tuollainen?

– On, Anjin-san, useimmiten se on pilvien verhossa. Mutta juuri sen vuoksi kirkkaan ja puhtaan Fuji-sanin näkeminen on suurenmoinen elämys. Sinne voi muuten kiivetä aivan huipulle saakka jos haluaa.

– Kiivetään nyt heti!

– Ei nyt, Anjin-san. Joskus toiste. Meidän on jätettävä jotain tulevaisuuteenkin, *neh?* Nousemme Fuji-sanille syksyllä...

Kwanton tasangoilla oli koko ajan tarjolla kauniita yksityisiä majataloja. Ja koko ajan jokia ja virtoja ja puroja ylitettävänä ja meri nyt oikealla. Heidän seurueensa oli kulkenut mutkitellen kohti pohjoista kiireisen vilkasta Tokaidon tietä keisarikunnan vauraimman riisinviljelyalueen poikki. Viimeistä senttiä myöten viljellyt tulvatasangot olivat hyvin vetisiä. Ilma oli nyt kuumaa

ja kosteaa ja siinä löyhkäsivät hyvin voimakkaina ihmisulosteet, joita maanviljelijät liottivat veteen ja jakoivat sitten taimille hellän huolehtivasti.

– Riisistä me saamme ruokaa syödäksemme, Anjin-san, tata-meja nukkuaksemme, sandaaleja kävelläksemme, vaatteita suojautuaksemme sateelta ja kylmältä, olkia pitääksemme talomme lämpimänä, paperia jolle voimme kirjoittaa. Ilman riisiä meitä ei olisi olemassakaan.

– Mutta tämä löyhkä on kauhea!

– Se on pieni hinta maksettavaksi niin paljosta, *neh?* Tee vain niin kuin me teemme, avaa silmäsi ja korvasi ja mielesi. Kuuntele tuulta ja sadetta, hyönteisiä ja lintuja, kuuntele kuinka kasvit kasvavat ja näet sielusi silmin sukupolviesi jatkuvan siihen saakka, kunnes aika päättyy. Jos teet niin, Anjin-san, pian tunnet vain elämän sulotuoksun. Harjoittelua se vaatii... mutta sinusta tulee lopulta hyvin japanilainen, *neh?*

– Voi, kiitos, rouvaseni! Mutta minun on tosiaan tunnustettava että alan vähitellen pitää riisistä. Kyllä. Pidän siitä paljon enemmän kuin perunoista, ja arvaapa mitä – en kaipaa lihaa enää likikään niin paljon kuin ennen. Eikö se olekin omituista? Enkä ole enää niin nälkäinenkään kuin aikaisemmin.

– Minä taas olen nälkäisempi kuin koskaan ennen.

– Mutta minä puhuin ruoasta.

– Niinhän minäkin...

Marikon kuukautiset alkoivat kolme päivää sen jälkeen kun he olivat lähteneet Hakonén solalta, ja hän pyysi Blackthornea ottamaan kumppanikseen jonkun majatalon palvelustytöistä. – Olisi viisasta tehdä niin, Anjin-san.

– Valitan, mutta se ei huvita minua.

– Minä pyydän sinua, ole niin kiltti ja tee niin. Se olisi eräänlainen turva meille.

– No olkoon menneeksi, kun sinä sitä pyydät. Mutta vasta huomenna, ei tänä iltana. Ensi yön nukumme kaikessa rauhassa.

Aivan, Mariko ajatteli nyt. Sinä yönä nukuimme rauhassa, ja seuraava aamu oli niin suloinen, että lähdin hänen lämpimästään ja istuin verannalla Chimmokon kanssa katselemassa uuden päivän syntymistä.

– Kas, hyvää huomenta rouva Toda. Gyoko oli ollut puutarhan portilla ja kumarsi nyt hänelle. – Eikö olekin suurenmoinen aamu?

– Kyllä, hyvin kaunis.

– Voisinko häiritä teitä hetken? Puhua luottamuksellisesti kanssanne? Kahden kesken? Liikeasioista.

– Totta kai. Mariko oli lähtenyt verannalta, koska hän ei halunnut häiritä Anjin-sanin unta. Hän lähetti Chimmokon hakemaan teetä ja käski tytön tuoda heille huovat nurmikolle vesiputouksen lähelle.

Ja kun koitti oikea hetki aloittaa keskustelu, ja he olivat kahden kesken, Gyoko sanoi: – Mietin koko ajan, kuinka voisin olla eniten avuksi Toranaga-samalle.

– Tuhat kokua olisi enemmän kuin anteliasta.

– Kolme salaisuutta saattaisi vaikuttaa vielä anteliaammalta.

– Yksikin mahdollisesti, Gyoko-san, jos se olisi oikea.

– Anjin-san on hyvä mies, eikö totta? Hänenkin tulevaisuuttaan pitäisi ajatella, *neh?*

– Anjin-sanilla on oma karmansa, Mariko vastasi. Hän tiesi, että oli koittanut kaupanteon aika, ja hän mietti, mitä hänen täytyisi myöntää, mikäli hän uskaltaisi myöntää mitään. – Mainit-

sitte ruhtinas Toranagan, *neh*? Vai liittyykö jokin salaisuuksistanne Anjin-saniin?

– Oi, ei, hyvä rouva. Kuten sanoitte, Anjin-sanilla on oma karmansa, kuten varmasti myös omat salaisuutensa. Tuli vain mieleeni, että Anjin-san on yksi ruhtinas Toranagan suosikkivasalleista, joten meidän herraamme kohdistuva suojelu auttaa tavallaan hänen vasallejaankin.

– Olen samaa mieltä. Totta kai vasallien velvollisuus on kertoa edelleen kaikista tiedoista, jotka saattaisivat olla avuksi heidän herralleen.

– Totta, hyvä rouva, aivan totta. Oi, minulle ainakin on suuri kunnia saada palvella teitä. *Honto*. Saanen sanoa teille, kuinka suurenmoiselta minusta tuntuu, että saan matkustaa kanssanne, jutella kanssanne, aterioda ja ilakoida teidän seurassanne ja aina silloin tällöin toimia myös vaatimattomana neuvonantajana, niin puutteellinen kuin siinä tehtävässä olenkin ja siitä pyydän nöyrimmästi anteeksi. Ja vielä lopuksi haluan sanoa, että teidän viisautenne on yhtä suuri kuin kauneutenne ja urheutenne yhtä valtava kuin arvonne.

– Voi teitä, Gyoko-san, suonette anteeksi, mutta minusta te olette aivan liian ystävällinen, liian ajattelevainen. Minähän olen vain erään meidän herramme sotapäällikön vaimo. Mutta mitä te äsken sanoittekaan? Puhuitte neljästä salaisuudesta.

– Kolmesta, rouva. Mietin, mahtaisitteko te puhua ruhtinas Toranagalle minun puolestani. Ei voi ajatellakaan, että minä kuisittelisin suoraan hänelle sen minkä tiedän olevan totta. Sellainen olisi erittäin huonoa käyttäytymistä, koska en osaisi valita oikeita sanoja enkä tietäisi, kuinka esittäisin tietoni hänelle, ja joka tapauksessa meidän tapamme käyttää välittäjää näin tärkeissä asioissa on paljon parempi tapa, *neh*?

– Kiku-san olisi varmasti parempi valinta kuin minä. Minun on mahdotonta tietää, milloin ruhtinas lähettää hakemaan minut luokseen tai kuinka pitkään kestää ennen kuin edes tapaan häntä. Sitä paitsi en tiedä, olisiko ruhtinas lainkaan kiinnostunut kuuntelemaan, mitä sanottavaa minulla olisi.

– Suokaa anteeksi, rouva Toda, mutta te olisitte ehdottomasti parempi. Te pystyisitte arvioimaan tietojen todellisen arvon, Kiku-san ei pystyisi. Teille ruhtinas kallistaa korvansa, Kiku-sanille taas vallan muuta.

– Mutta enhän minä ole mikään neuvonantaja, Gyoko-san. Enkä oikea henkilö arvioimaan tietoja.

– Sanoisinpa, että ne ovat tuhannen kokun arvoisia.

– *So desu ka?*

Gyoko varmisti vielä erittäin tarkasti, ettei kukaan ollut kuuntelemassa. Sitten hän selosti Marikolle, kuinka kristitty luopio oli höpissyt ääneen, mitä ruhtinas Onoshi oli kuiskannut hänen korvaansa ripittäytyessään, ja minkä hän oli sitten edelleen kertonut sedälleen ruhtinas Harimalle. Seuraavaksi Gyoko kertoi, mitä Omi-sanin toinen kokki oli kuullut Omin ja tämän äidin juonittelevan Jabua vastaan, ja viimeksi kaiken, mitä hän tiesi Zatakista, joka aivan selvästi himoitsi rouva Ochibaa, ja Ishidosta ja rouva Ochibasta.

Mariko kuunteli tarkkaavaisesti sanomatta välillä mitään – vaikka rippisalaisuuden paljastaminen saikin hänet kauhistumaan pahanpäiväisesti – ajatusten askarrellessa jo niissä lukemattomissa mahdollisuuksissa, joita tällaiset tiedot avaisivat. Kaiken kuultuaan hän vielä ristikuulusteli Gyokoa tarkasti varmistuakseen siitä, että hän oli ymmärtänyt oikein, mitä hänelle oli kerrottu, minkä jälkeen hän painoi kaiken mieleensä.

Vasta sitten kun hän uskoi tietävänsä kaiken mitä Gyoko oli

sillä hetkellä valmis paljastamaan – sillä aivan varmasti noin ovela juonittelija piti vielä paljon itselläänkin – hän lähetti hakemaan uutta teetä.

Hän kaatoi Gyokon kuppiinkin itse. He maistelivat teetä teenäisen vakavina. Molemmat varuillaan, molemmat itsevarmoina.

– Minun on mahdotonta tietää, miten arvokkaita tällaiset tiedot ovat, Gyoko-san.

– Minä ymmärrän, Mariko-sama.

– Uskoisin, että nämä tiedot – ja tuhat kokua – ilahduttaisivat ruhtinas Toranagaa suuresti.

Gyoko nielaisi hävittömyyden joka oli nousta hänen huulilleen. Hän oli odottanut huomattavaa alennusta alkutarjoukseen.

– Suokaa anteeksi, mutta raha tuskin merkitsee mitään niin mahdavalle daimiolle, vaikka minun kaltaiselleni rahvaan naiselle se on kokonainen perintö – tuhat kokua tekee minusta kantaäidin. Ihmisen on aina tiedettävä, mitä hän on, rouva Toda. Hänen sävynsä oli sapekas.

– Kyllä. Ihmisen on hyvä tietää, mitä hän on ja kuka hän on, Gyoko-san. Se on yksi niistä arvokkaista lahjoista, jotka on suotu vain naiselle. Nainen tietää aina. Onneksi minäkin tiedän, mitä olen. Mutta käykääpä asiaan, olkaa hyvä.

Gyoko ei kavahtanut uhkausta vaan kävi hyökkäykseen yhtä lyhytsanaisesti ja epäkohteliaasti. – Asian ydin on siinä, että me molemmat tunnemme elämän ja ymmärrämme kuoleman – ja uskomme kumpainenkin, että kohtelu helvetissä ja kaikkialla muuallakin riippuu rahasta.

– Uskommeko me?

– Kyllä. Valitettavasti minä uskon, että tuhat kokua on liikaa.

– Olisiko kuolema miellyttävämpi vaihtoehto?

– Minä olen jo kirjoittanut kuolinrunoni, rouva:

Älkää polttako minua,
kun kuolen,
Älkää haudatko minua,
heittäkää vain ruumiini kedolle nälkäisten koirien syödä.

– Se kävisi helposti päinsä.

– Kyllä. Mutta minulla on tarkat korvat ja turvallinen kieli, mikä voisi olla tärkeämpää.

Mariko kaatoi lisää teetä. Itselleen. – Niinkö?

– Kyllä. aivan varmasti. Suokaa anteeksi, en suinkaan halua kerskua, mutta siinä asiassa, ja monessa muussakin, rouva, minut on koulutettu hyvin. En pelkää kuolla. Olen tehnyt testamenttini ja yksityiskohtaiset ohjeet sukulaisilleni äkkikuoleman varalta. Olen solminut jumalien kanssa rauhan jo kauan sitten, ja tiedän että synnyn uudestaan neljäkymmentä päivää kuolemani jälkeen. Ja jollen synny – hän kohautti olkapäitään – sitten minusta tulee kami. Hänen viuhkansa oli liikkumaton. – Niinpä minä voin ha-
vitella vaikka kuuta taivaalta. Suokaa anteeksi toteamukseni, mutta olen teidän kaltaisenne: en pelkää mitään. Mutta tässä elä-
mässä olen erilainen – minulla ei ole mitään menetettävää.

– Pelkkiä pahoja asioita, Gyoko-san, näin kauniina aamuna. Eikö teistäkin tämä aamu ole aivan ihana? Mariko valmistautui hautaamaan sotakirveensä. – Minusta olisi paljon mieluisampaa nähdä teidät elossa, jatkamassa elämäännne kunnioitettuun van-
huuteen saakka, uuden ammattikuntanne tukipylväänä. Se oli muuten erinomainen ajatus, Gyoko-san, oikein hyvä idea.

– Kiitos, rouva. Samoin minä näkisin mielelläni teidät tur-
vassa ja onnellisena ja kukoistavana itse haluamallanne tavalla, kaikki kaipaamanne ilot ja kunnia onnenne tukena.

– Iloitko? Mariko sanoi, jälleen vaarallisena vastustajana.

Gyoko oli kuin koulutettu koira riistaa tavoittaessaan. – Minä olen rahvaan nainen, rouva, enkä voi tietää, millaista kunniaa tavoittelette ja millaiset ilot teitä miellyttäisivät. Teitä tai poikaanne.

Kummankaan sitä huomaamatta Marikon viuhkan ohut pui-
nen varsi napsahti poikki hänen sormissaan. Tuuli oli tyyntynyt.
Puutarhan ilma oli kuumaa ja kosteaa ja sieltä näkyvä meri aivan
tyyni. Kärpäsiä parveili levottomina kaikkialla.

– Mitä – mitä kunniaa tai millaisia iloja te toivoisitte? Itsel-
lenne? Mariko tuijotti vanhempaa naista ilkeämielisen viehty-
neenä, nyt täysin tietoisena siitä, että hänen täytyisi tuhota tämä
nainen, jottei hänen poikansa tuhoutuisi.

– En mitään itselleni. Ruhtinas Toranaga on suonut minulle
kunniaa ja varallisuutta enemmän kuin uskalsin uneksiakaan.
Mutta pojalleni. Hän kaipaisi auttavaa kättä.

– Millaista apua?

– Kaksi miekkaa.

– Mahdotonta.

– Tiedän sen, rouva. Valitettavasti. Ne on niin helppo myöntää
ja silti se on mahdotonta. Sota on tulossa. Tarvitaan paljon miehiä
taistelemaan.

– Ei nyt tule sotaa. Ruhtinas Toranaga lähtee Osakaan.

– Kaksi miekkaa. Se ei ole paljon pyydetty.

– Se on mahdotonta. Olen pahoillani, mutta ne eivät ole mi-
nun annettavissani.

– Suokaa anteeksi, mutta en toki ole pyytänytkään teiltä mi-
tään. Se on joka tapauksessa ainoa asia, joka minua ilahduttaisi.
Kyllä. Ei mikään muu. Hikipisara vierähti Gyokon kasvoilta hä-
nen syliinsä. – Haluaisin tarjota ruhtinas Toranagalle viisisataa
kokua vähennettäväksi sopimuksen hinnasta kunnioitukseni

RAKKAUS JA LUOTTAMUS JOUTUVAT
KOETUKSELLE TYKKIEN RÄJÄHDELLESSÄ
SUURROMAANIN HENKEÄSALPAAVASSA
PÄÄTÖSOSASSA.

Englantilaisen luotsin John Blackthornen matka 1600-luvun Japanissa on saavuttamassa huippunsa. Blackthornen tärkein liittolainen, sotaherra Toranaga, voi jo melkein nähdä itsensä Japanin valtaistuimella. Tie huipulle ei ole kuitenkaan helppo, ja Blackthorne huomaakin, että Toranaga on valmis raivaamaan tieltään kaiken – jopa omat alamaisansa – voiton varmistamiseksi. Salamurhayrityksien, petoksien ja valheiden kierteessä Blackthornen rakastettu Mariko nousee yllättäen avainasemaan sotaherran suunnitelmissa. Kun Toranaga valmistautuu lopulliseen koitokseen, myös kunnia ja rakkaus ottavat yhteen Blackthornen ja Marikon suhteessa, eikä kohtalokkailta uhrauksilta säästyttä.

Shōgun on James Clavellin ylistetty mestariteos, jossa jokainen liittolaisuus ja petos muuttuu elämän ja kuoleman tanssiksi. Kenestä tulee mahtava Shōgun, Japanin hallitsija, ja ketä kohtalo rankaisee kaikista julmimmalla tavalla?

“ON LÄHES MAHDOTONTA OLLA
JATKAMATTA SHŌGUNIN LUKEMISTA, KUN
KIRJAN ON KERRAN AVANNUT. SILTI SITÄ EI
PELKÄSTÄÄN LUE – SEN ELÄÄ”

- New York Times

James Clavell oli australialais-brittiläinen kirjailija, käsikirjoittaja ja ohjaaja. Hänet tunnetaan erityisesti toiminnantäyteisistä historiallisista romaaneista, joista monet sijoittuvat Itä-Aasiaan. Clavellin *Shōgun*-romaanin pohjautuva tv-sarja on ollut kansainvälinen menestys.